

Strączno

[Strączno]

Wieś szlachecka. Parafia własna (1490), potem filia Nakielna (1628). Wzmiankowana w 1337 r. jako zniszczona.

Od 1360 prawem lennym trzymana przez rodzinę Turno, której przedstawiciele w XV w. stali się lennikami Wedłów w Tuczna. W 1644 r. wskutek błędnej informacji kancelaria królewska wystawiła przywilej dla Macieja Cieleckiego, sekretarza królewskiego. Wzbudziło to protest braci Bartłomieja i Wilhelma Turnów, którzy legitymowali się przywilejem wielkiego mistrza krzyżackiego, potwierdzonym przez króla Zygmunta Augusta. Zapewne przywilej dla Cieleckiego cofnięto.

Pożar zniszczył Strączno w roku 1609. Wieś w 1773 miała 36 dymów.

Lit.: *Historia powiatu waleckiego*, s. 344-345; SHGWpol. IV, s. 689-691;

[1579] Strączno było własnością Anny z Rosnowa Łuczyńskiej. Mieszkańcy uprawiali 9 pólśladów; podatki wybierano od 3 bezrolnych zagrodników, 3 komorników, 2 pasterzy, kowala. Łączna ich suma wynosiła 21 fl 10 gr [Pawiński, s. 104].

[1619] Z jednego działu wsi pobierano podatki koronne z 9 łanów, od 3 zagrodników, rzemieślnika i 4 komorników, karczmarza, pasterza - razem 10 fl 4 gr; pobór z drugiego działu obejmował 3 pólłany i 5 zagrodników – w sumie 2 fl 15 gr [APP, Tabela Poznań 2, k. 131v].;

[ok. 1710] We wsi były 4 dymy [Bibl. Kórnicka PAN, rękopis BK 360, k. 53 – jako przynależna do parafii Skrzatusz].

[1780] Wieś była własnością rodziny Turno, którzy mieli tu 13 domostw, płacących po 15 gr podymnego. Kolejne 3 domostwa stanowiły rezydencje. Tabela podymnego nie podaje ile domostw należało do konwentu średzkiego, które zwolniono z tego podatku. W dziale rodziny Tuczyńskich było 35 domostw płacących po 15 gr podymnego [APP, Tabela Poznań 1, k. 104v].

Strączno [parafia]

Parafia rzymsko-katolicka w dawnej diecezji poznańskiej, archidiakonacie poznańskim i dekanacie Czarnków. W 1628 i 1641 r. – jako podawano w dokumentach – była powiązana z parafią w Tucznie.

Kościół parafialny nosił wezwanie św. Anny.

Lit.: Łukaszewicz J., *Krótki opis historyczny kościołów*, t. I, s. 225; Nowacki J., *Dzieje archidiecezji*, t. II, s. 387;

[plebani]

1490 r. – Michał [Nowacki J., *Dzieje archidiecezji*, t. II, s. 387];